

Glasba > RŠ recenzija

Confine Aperto: Michele Spanghero & Tomaž Grom, Miha Ciglar!!!

(1059 bralcev)

Sreda, 11. 6. 2008

aleš

Aleš Rojc recenzira drugo izdajo serije Confine Aperto, nastopa dueta kontrabasov Michela Spanghera & Tomaža Groma ter elektroakustično glasbo Mihe Ciglarja ... (v celoti!)
Zvočni dogodek CON-FINE APERTO včeraj v Gledališču Glej ob mraku

* Serijo Con-Fine Aperto oziroma Odprta meja smo spoznavali že lani v galerijskem prostoru na gradu Kodeljevo. S svojo osnovno formo treh krajših intervencij, ki so najraje obsegale pesniško branje ter krajše nastope elektro ali zgolj akustične improvizacije, je bil dan vpogled v različna srečevanja glasu in zvoka, nemalokrat tudi v svojih zgodovinskih navezavah na pretežno ameriško literarno produkcijo ali modernistično glasbeno ustvarjanje. Vseeno si tedaj redna serija ni zaprla ušes tudi za maloštevilne domače snovalce muzik zunaj slušnih konvencij, ki so neredko privabili v goste tudi različne kolege z okoliških krajev. Predvsem pa lahko Odprto mejo razumemo tudi kot serijo večerov, ki z omenjeno minimalno formo zapolnjujejo pomanjkanje defonijskih ter kinoušesnih večerov in presegajo zgolj koncertno prezentacijo robnih muzik.

Včerajšnji dogodek so napovedovali kot zvesto nadaljevanje začete forme, ki so jo tokrat zapolnili večinoma kar njeni snovalci. Včeraj je tako dogodek odprl Primož Čučnik z branjem svoje in prevedene poezije, nadaljeval je duet dveh kontrabasov – Tomaža Groma in gostujočega Michela Spanghera, sklenil pa čistilsko-zvočni nastop Mihe Ciglarja.

Michele Spanghero je mlajši ustvarjalec s področja zvočnih in vizualnih umetnosti, poznamo pa ga med drugim tudi iz njegovega nastopa kot člana dua Mimesys pred časom v klubu Gromka. Včerajšnji nastop je hitro zazvenel v medsebojnem dopolnjevanju obeh kontrabasistov. Tomaž Grom je tako pretežno uporabljal lok oziroma je dosegal nekakšno liričnost skozi daljše potege čez strune. Na tem je predvsem italijanski gost gradil z bolj raziskovalnimi posegi v resonančno telo instrumenta. Različnost obeh glasbenikov je vsaj avtorju tele recenzije bolj padla v uho v nadaljevanju koncerta tam, kjer je bilo že po morda kakih desetih minutah videti, da je bil pripeljan do nekakšnega spontanega konca. Kratka tišina mu je tako zazvenela kot nastop momenta negotovosti, po katerem je vsak naslednji zvok zazvenel kot izlet v neznano, uspel ravno zaradi nekakšne minimalne porazdeljenosti vlog, ki se je verjetno razvila ravno na licu mesta. Če je pri tem Grom kot povezovalc včerajšnjega večera zvesto pazil na začrtano kratkost napovedanih nastopov, se je tako začrtani formi izognil omenjeni gost, ki je glavni 'krivec' za to, da je nastop močno presegel začrtane časovne okvire. A ravno zaradi omenjene negotovosti koncert slednjic nikakor ni bil predolg. Končal se je s pravzaprav nenadejanim solom italijanskega gosta, ob katerem je Grom povsem nepotrebno umolknil.

Sklenemo lahko s tvegano ugotovitvijo, ki pa jo je morda mogoče pripisati le avtorju pričujočega teksta: da se je namreč dogodek zares odvil skozi nerazumevanje obeh oseb na odru, a je ravno to nerazumevanje slednjic ustvarilo minimalen kontekst za nastop Zvoka. Torej tistega momenta, katerega izvora ni mogoče pripisati idejam obeh instrumentalistov, katerega nastop se je verjetno obema moral izmakniti, da je lahko zaživel med vrsticami golega rokovanja z instrumenti.

Nekoliko daljšemu, vendar ne predolgemu nastopu dua, je sledil še en daljši nastop, ki ga je tokrat zagrešil Miha Ciglar. Za Ciglarja lahko rečemo, da navadno nastopa na meji glasbenega. Značilno pri tem pa ostaja, da ga očitno zanima predvsem elektronski krog, v katerem se kot instrument znajde kar koli, praviloma pa tudi on sam, ki kot prevodnik zastavi tudi lastno telo. Pri tem je vseeno, ali za glavni medij ozvoči kitaro, kot je to počel na nekaj nastopih pred leti, ali akvarij s čistilno gospodinjsko artilerijo, kot je to storil včeraj. Zvočni output takega krogotoka je včeraj zazvenel zelo analogno, v celotnem dogajanju pa večkrat tudi precej lahkotno in humorno. Na

površini celotnega dogajanja, v katero so bili vpeti v elektronsko vezje povezano Ciglarjevo telo, manjši akvarij, čistilna krpica, voda in detergent za pomivanje posode, je v Ciglarjevi končni pripombi celoten dogodek uprizoril pranje zvoka. Na površini zato, ker se njegov 'pomen' ni odvijal v sami zvočni strukturi, ampak v celoti njegovega 'početja'. Zato se Ciglarjevi nastopi tudi sicer prej kot v področje glasbenih dogodkov vpišejo v polje performansa, katerega glavni del ostaja zvok. Serija zvokov, ki bi lahko prišli iz kakšnega analognega sintetizatorja, je tako nerazdružljiva s figuro, ki prelivanje vode in detergenta ter igrakanje v mehurčkasti tekočini naredi za njihov vir.

Humornost celotnega nastopa bi lahko označili skozi dejstvo, da njegov domnevni avtor postane hkrati tudi vir in vmesnik, katerega početje je videti kot otroško poigravanje, ki celo samega ustvarjalca vsaj na videz preseneti z mehurčkastimi zvoki, tako da se vsaka serija avtor-igra-zvočni učinek slednjič prevesi v poljubno prestavljanje njenih elementov.

Na včerajšnjem zvočnem dogodku Odprta Meja je bil Aleš Rojc.